

Tèrbol paral·lelogram

Beatriu Alvarez Martínez

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Bé podia haver sigut el perfecte guió per una pel·lícula, o una apassionant novel·la amb meravellós final.. però no.. tot es va esvaïr al obrir els ulls i trobar-me de cop amb la realitat.

Intentar recuperar la nitidesa del matí no era feina fàcil, la màgia de la nit i la seva profunditat ho abromaven tot en les primeres hores del dia.. només el soroll del cotxes delataven que el sol ja havia avançat prou per anular tot record del passat.

Vaig romandre allà assegut una bona estona sense pensar, tan sols immòbil; amb les mans agarrotades i suoroses sobre els llençols desordenats, i per un moment, vaig desitjar lliscar-me de nou entre ells, embolicar-me com un infant i somriure.

Pensava en Justin i l'estómac es tensava d'emoció, d'un desig boig per tenir-lo a prop i somriure al seu costat..em sentia com un jove encisat per un enamorament furtiu i pueril, gairebé perfecte.

Era possible sentir ràfegues de bogeria e insensatesa en aquelles hores del matí, abandonat-me al no res i creure que l'existència pot ser innocent i pueril sense més, sobre un matalàs vell, entre robes, entre vi.. amb els peus descalços sobre l'herba fresca.. amb les cortines velades endevinant la llum del matí i una deliciosa melodia de fons que no pertorbi la teva soledat, potser rodejat de fotografies antigues, potser amb una copa de champagne entre els dits...com ahir a la nit.. com tantes altres nits humides i privades que s'amaguen en les nostres vides.

Així vaig estar una bona estona, ajagut sobre el meu llit

relliscós i desordenat, quan la veu de la Maggie em va despabilar enèrgicament i em va retornar a la quotidianitat dels meus actes, com sempre, sense res a canvi. Ella pertanyia ja a la família, a la nostra història, a la nostra casa.. i la seva figura austera i elegant passejava feia anys pels interminables passadissos de la casa nostra.

La Maggie coneixia el meu malhumor pels matins, i aquell resultava especialment pesarós, el meu cap donava voltes i encara no havia retornat del tot a la realitat.

Pernoctar no era especialment del meu gust, i la nit anterior havia sigut tumultuosa i esbojarrada, amb un enrenou insòlit a la casa, corredisses a mitjanit i rialles entrecruades, flirtejos sota la lluna, mirades aclaparadores amb dolçor infinita.. només vaig aixecar el cap per mirar endarrere la porta de l'habitació oberta i assolellada del matí net i pur.

- Archie, Archie!, Afanya't o en Charles vindrà fet una fúria !.- exclamà la Maggie sobtadament.

Estava tan sumit en els meus pensaments, que no vaig reparar en la presència de ningú al meu voltant.

Les olors de la cuina a mig obrir deixaven endevinar mil i una fragàncies dolces, delicioses, tendres, gairebé infantils, com si el temps s'hagués detingut en un instant màgic..les pastes acabades al forn, i els cassons calentant la llet.

- Ho sento, sento no estar massa atent i agradable aquest matí, tinc una mica de mal de cap.. demà estaré bé, t'ho prometo- li vaig dir a la Maggie, agafant-li les

mans com implorant perdó.

- Ahir a la nit va ser una nit molt llarga, oi Archie ? -Vaig sentir soroll de cotxes i veus a mitjanit i vaig suposar que eren els teus amics.- va respondre la Maggie amb serietat.

-La joventut és única i meravellosa, no la desaproveitis Archie, ja saps que t'estimo.- Hi afegí.

-Gràcies Maggie, no et decebré.. tan sols ha sigut una nit atípica i atrafegada, tan sols això. Aquesta nit podràs veure al Archie de sempre, paraula. – va respondre aquest amb vehemència.

Però per breus hores..., al dia següent el nostre protagonista partia cap a Uckfield i Maggie desconeixia la notícia.

La nit anterior havíem fet molts plans.. com veure'ns precipitadament després d'una nit junts, escapar de nou.. era qüasi contagiós...entre riures i mirades de complicitat ens sentíem aliens a la realitat. i ni tan sols la Maggie ens retendria aquest cop.

El rostre suat de Charles va accelerar els meus passos. Era hora de marxar.

Keelington Bride s'allunyava poc a poc dels postres dominis i a penes es divisaven els paratges circumdants que conduïen fins la casa... era tan meravellós.

Vaig mantenir la mirada fins a l'infinit, anhelant es prolongués uns instants, amb l'anyil de les margarides obrint pas al serpentejant camí, fins que, de sobte, tot va desaparèixer després dels turons, obrint pas a una verda immensitat que els ulls no aconseguien abastar...

estimava aquell lloc sens dubte.. l'olor del matins, l'olor a la meua infantesa.. vaig pensar que era el lloc més meravellós de la terra, com la infinitat d'algun paradís perdut.

Charles murmurava alguna paraula sense notorietat, aliè als meus pensaments, proper i distant alhora; mundà i simple. Rera el meu finestral observava com els cotxes vorejaven el camí contra els penya-segats ràpidament, despreocupats, creuant l'asfalt mullat i gaudint del meravellós espectacle, contemplant les ones contra les gegantines pedres, sota un ocàs vermellós i espectacular.

El hall de l'estació estava a vessar d'equipatge, bosses, càmeres, fullets de viatge... gent desfilant cap a destins insospitats, adolescents asseguts a terra, famílies començant les vacances.. era interessant envoltar-se de tants sentiments, mirades, somriures.. sempre m'havien fascinat les estacions poètiques, íntimes.. tantes vides compartint un instant i de sobte tot es perd en una andana qualsevol, així una i altre vegada.. així també vaig recordar la veu de la Maggie, aquella veu que havia sigut la meua guia per entre els laberíntics passadissos de Keelington Bride.

Per un instant em vaig sentir egoista per haver fugit del seu domini i del seu gest protector quan algú es va apropar a mi amb veu xiuxiuejant:

- El meu estimat Archie.. altre vegada junts! Només han passat unes hores, estimat! – va exclamar Stephen. Res podia igualar la meua felicitat al veure'l.

- Y els demés? No han arribat encara? – vaig preguntar

al meu amic.

Stephen era un tipus elegant i distinguit, extravagant, solitari, i amb un sentit de l'humor ja cèlebre, amb ironies que no deixaven escapar ningú.

Faltaven Emma i John, Michael i Joan i Justin, naturalment.

L'andana era deserta ara, sense un alè de veu humana, tan sols el dringar d'un mosso al caminar.

Ja era casi l'hora de partir quan els vam divisar a uns dos o tres kilòmetres per la carretera sense asfaltar que desemboca en l'estació de Bornemouth.

- Emma, John!, Déu meu!, ja esteu aquí ! - va exclamar Stephen casi a temps.

L'alegria inicial es va esvaïr per un instant. Justin no havia acudit a la cita, i el tren ja marxava, era molt estrany. Les nostres mirades es van entrecreuar durant uns segons.. – Archie! Estàs bé ? – preguntava Stephen.

- La ressaca haurà pogut amb ell, ja ens agafarà, no pateixis.. insistí l'Stephen.

Els demés no semblaven trobar-lo a faltar, però jo sí, i un desassossec va recórrer el meu cos sobtadament.

Caminàvem amb pas segur, sense gosar mirar enrere i sense aturar-nos, per l'estret camí al poble i fins arribar a Uckfield.

Els ulls esgotats contemplaven el campanar i el rellotge de l'església, i al seu pas carrers i racons, les escenes de la infància encara inerts.. i per fi, les reixes del pati, la casa adjacent i els seus envoltants i frugals falgueres.

Van transcórrer uns deu minuts pel sender, i ja estàvem a la nostra vella morada.. Què formosa em va semblar..!

- Aquí un altre vegada!- vaig dir-me a mi mateix.

Es meus amics caminaven darrere meu amb complaença, travessant el sinuós sender fins la porta, i el moment anhelant ja era aquí, en la casa que havia albergat tants secrets.. i en Justin absent.

En obrir la porta ni el més mínim soroll, ni una paraula deixant entreveure un sentit a l'escena inaudita i sorprenent.

Les seves ulleres violeta romanien inerts, intimidants i gèlides, la seva figura impassible semblava esperar la nostra arribada.

Joan i Emma van cridar a l'uníson retrocedint el pas, mentre John deixava anar les claus a terra en una maldestre consecució de segons per mantenir una falsa normalitat.

- Estimat Archie- va dir a la fi. Per què no somrius? No entens que encomanes felicitat quan estàs alegre? – preguntava sense parar.

-Maggie!! -vacil·là l'Archie.

-Err.. què..què hi fas aquí? Com has arribat? –inquirí de nou.

El foc de la xemeneia estava cremant i ens vam acostar a ella fins el divan.

Vaig tremolar d'ira i horror, de repulsió..era tan avorrible l'escena que vaig sentir defallir.

-Justin, Justin!! Déu meu!! –cridava l'Archie acariciant el

desfigurat rostre..

Les cares dels altres s'esblanqueïren intentant arribar al nostre amic amb passos precipitats. Tot va ser inútil. Tot va ser estúpid.

El cos inert d'en Justin semblava cobrar vida al acostar-nos, però era només una il·lusió. Davant les flames intenses el cadàver es recostava macabrament.

- Hum! – va fer la Maggie. Em sembla que no es necessari que s'esforceu. Porta mort fa hores, i si sóc sincera, la vostra última festa va ser la seva també.. però per sempre. Era un obstacle permanent entre els dos, Archie; d'una vegada per totes ho has d'entendre. No s'ha de matar pas inútilment- respongué Maggie.

-Què? Maleït siga, ets boja!! –vociferava l'Archie estupefacte.

- Per què Archie? Per què malgastaves la teva vida amb aquest noi desdenyós? Els teus pares no ho haguessin permès- va dir la Maggie amb veu enèrgica.

Vaig contemplar-la amb tristesa. Els dolços ulls d'abans incapaços de traïr s'ha vien tornat malalts i maleïts.

El dia següent va llevar-se formós i gris. Des dels turons podia contemplar-se l'erm, els arbres escampats entre les fileres, frondosos i ombrívols. Eren els records que no s'esborraven mai, infantesa perduda en el temps.

Estimava en Justin, ens estimàvem, i qui m'estimava, Maggie el serpentejava fins fer-lo desaparèixer, així que no em va causar impressió saber que els meus pares tampoc havien mort per accident com vaig creure sempre.

Stephen i jo ens vam abraçar. Necessitàvem arribar a Keelington Bride i tancar l'horror. De sobte una esgarripança s'apoderà de les entranyes, i ens vam mirar en un instant fugaç..la mirava i no podia creure que fos ella realment.

-Anem a la policia més tard? Vaig a preparar un esplèndid esmorzar aquest matí.